

AMANDA QUICK

RÁD VÁRTAM!

AMANDA QUICK

RÁD VÁRTAM!

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Amanda Quick: *The Third Circle*
G. P. Putnam's Sons, New York
Published by the Penguin Group, New York
Copyright © 2008 by Jayne Ann Krentz
Jacket photograph
© Philip Krejcareck / Jupiterimages
Photograph of the author © Sigrid Estrada

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F. Nagy Piroska, 2009

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2009

honlap: www.maecenaskiado.hu

*MICHELE CASTLE-NEK,
az én fantasztikus sógornőmnek ajánlom,
várva a következő tengeri körutazást
a családdal!*

1.

Viktória királynő uralkodásának vége felé...

A múzeum sötét folyosóján különös és nyugtalanító tárgyak sorakoztak. De egyik sem volt olyan mellbevágó, mint annak a nőnek a látványa, aki egy sötét vértócsában feküdt a hideg márványpadlón.

A holttest fölé baljós külsejű férfialak hajolt. A falikarok szinte teljesen lecsavart lángjának gyér fényénél kirajzolódott csizmájáig leérő felöltője. Arcélét félig elrejtette felhajtott magas gallérja.

Leona Hewitt egy töredék másodperc alatt felismerte az elébe táruló ijesztő látványt. Épp egy mitikus szárnyas alak kőszobra mögül lépett ki. Férfi szolgának öltözve, feltűzött haját férfiparóka alá rejtve, sietős léptekkel, szinte futva kutatta a tárgyak között a kristályt. A lendület egyenesen a női holttest fölé hajló idegen felé vitte. Az feléje fordult, kabátja mint két hatalmas fekete szárny terült szét.

Leona kétségbeesetten próbált irányt változtatni, de elkésett vele. A férfi oly könnyedén kapta el, mintha a lány a szerelmese lenne, aki készakarva röppent a karjába, s akit ő mohó türelmetlenséggel várt.

– *Csitt* – súgta alig hallhatóan Leona fülébe. – *Ne mozduljon!*

Nem a parancs, inkább a hang volt az, ami lecsillapította. A szavakból lüktetve kiáramló energia, mint az óceán hatalmas hulláma, eláradt az érzékein, és betöltötte azokat. Mintha egy idegorvos valami egzotikus gyógyszert juttatott volna be közvetlenül az érrendsze-

rébe, melynek hatóanyaga valósággal lebénította. A félelem, amely egy perccel ezelőtt még a markában szorongatta, mintegy varázsütésre elillant.

– *Csendben és mozdulatlanul vár addig, amíg nem adok újabb utasítást.*

Fogvatartójának vérfagyasztó, ugyanakkor különös módon izgató ereje soha nem tapasztalt hatással volt rá. A két szinttel lejjebbről tompán felhallatszó részeg kacagás és zeneszó mintha elúszott volna az éjszakában. Leona immár egy másik világban volt, egy olyan tartományban, ahol e hangon kívül mintha nem is létezett volna semmi.

A hang. Az juttatta őt ebbe a furcsa, álomszerű állapotba. Leona rengeteget tudott az álmokról.

Hirtelen mindent megértett, s ettől magához tért a révületből. Foglyul ejtője természetfeletti erővel próbál uralkodni rajta. Miért áll itt még mindig mozdulatlanul és tehetetlenül? Harcolnia kellene az életéért. *És harcolni is fog!*

Összeszedte akaratának és érzékeinek minden erejét, pontosan úgy, mint amikor energiát akar átvezetni egy álmokkristályon. Az irrealitás hullámzó érzete millió csilámló darabkára töredezett. Váratlanul szabaddá vált a különös varázslattól, de nem szabadult ki a férfi kezéből, aki magához szorítva tartotta. Olyan érzés volt, mintha egy sziklához volna láncolva.

– A keservit! – mormolta az idegen. – Maga nő.

E szavakra meglepő erővel rántotta vissza a valóság: visszatért a félelem, s újra hallotta a vendégség tompán felhallatszó hangjait. Vadul viaskodni kezdett. A paróka előrecsúszott, s ettől fél szemével semmit sem látott.

A férfi a szájára tapasztotta a tenyerét, és még nagyobb erővel szorította.

– Nem tudom, hogy tért magához a transzból, de maradjon csendben, ha túl akarja élni ezt az éjszakát!

Most egészen más volt a hangja. Továbbra is mély zengésű és parancsoló, de elmúlt belőle az a felvillanyozó energia, amely egy rövid időre szoborrá dermedtette őt. Nyilván felhagyott a próbálkozással, hogy mentális erejével akarja befolyásolni. Ehelyett a hagyományosabb módszerhez folyamodott: a természettől fogva nagyobb fizikai erejét vetette latba ellene.

Leona megpróbálta sípcsonton rúgni, de cipője megcsúszott valami síkos anyagon. Ó, egek, vér! Elvétette a célt, de cipője orra egy apró tárgynak ütközött a holttest mellett, a padlón. Hallotta, amint a tárgy könnyedén arébb siklik a kőlapokon.

– Ördög és pokol, jön valaki fölfelé a lépcsőn – suttogta a férfi sűrgetően a fülébe. – Nem hallja a lépteket? Ha meglátnak, egyikünk se jut ki innen élve.

A szavaiból áradó komor meggyőződés egyszeriben elbizonytalanította a lányt.

– Nem én öltem meg ezt a nőt – tette hozzá az idegen alig hallhatóan, mintha csak olvasott volna a gondolataiban. – De a gyilkosa még itt lehet a házban. Biztosan ő jön vissza, hogy eltüntesse a büntény nyomait.

A lány rádöbrent, hogy hisz neki, és nem azért, mint ha a férfi újból transzba ejtette volna. A hűvös logika mondatta ezt vele. Ha csakugyan ő lenne a gyilkos, mostanára már elvághatta volna a torkát. Ő is ott feküdne a földön, a halott nő mellett, s a vére tócsát alkotna körülötte. Abbahagyta a viaskodást.

– Végre az értelem valami halvány kis jele – mormolta a férfi.

Most már Leona is hallotta a lépteket. Csakugyan jött valaki felfelé a lépcsőn a galériába; ha nem a gyilkos, akkor talán valamelyik vendég. Akárki is az, jó esély volt rá, hogy tökrészeg. Lord Delbridge férfiakkból álló széles baráti körét látta vendégül aznap este. Estélyei nemcsak a korlátlan borfogyasztásról és a kitűnő ételekről voltak

hírhedtek, hanem a meghívottak között mindig jelen lévő, elegáns ruhákba öltözött prostituáltakról is.

Fogvatartója óvatosan levette a kezét Leona szájáról. Mivel a lány nem próbált sikoltani, elengedte őt. Leona visszanyomta a helyére a parókáját, így ismét rendesen látott.

A férfi ujjai bilincsként szorultak a csuklójára. Aztán arra eszmélt föl, hogy elvonszolják a holttest mellől egy sötétbe vesző helyre, ahol egy kőasztal vetett árnyékot az oszlop talapzatára.

Félúton kísérője egy pillanatra lehajolt, és felkapta a földről a kis tárgyat, melyet Leona rúgott véletlenül arrébb alig egy perccel azelőtt. Meg sem nézve, mi az, bedugta a zsebébe, majd betolta a lányt a nehéz asztal és a fal közé.

Amikor Leona hozzáért az asztal sarkához, kellemetlen energiarezgés vibrált végig a testén. Összerándult, és ösztönszerűen visszahőkölt. A félsötétben különös véséseket látott a kőben. Ez nem közönséges asztal, döbönt rá borzongva, hanem egy ősi oltár, amelyet gonosz célokra használtak. Itt, Lord Delbridge magánmúzeumában, több más leletből is ugyanezt a sötét energiaáramlást érzékelte. Az egész galéria búzlótt a nyugtalanító kisugárzásoktól, melyektől még a bőre is bizsergett.

A léptek egyre közelebből hallatszottak, ahogy a főlépcső tetejéről eljutottak a néma galériába.

– Molly? – szólalt meg egy italtól kásás férfihang. – Hol vagy, kicsikém? Ne haragudj, amiért elkéstem! Feltartottak a kártyaszobában. De nem feledkeztem meg rólad.

Leona érezte, hogy az őt fogó kar megfeszül. Rádöbönt, hogy a férfi megérezte ösztönös irtózását, s most minden teketória nélkül lenyomta a kőoltár mögé.

Maga is lekuporodott mellé, és kivett egy tárgyat fekete felöltője zsebéből. A lány őszintén remélte, hogy egy pisztolyt.

A léptek egyre közeledtek; egy pillanat, és mindjárt meglátja a halott nőt.

– Molly? – A férfi hangján érezni lehetett, hogy fogytán a türelme. – Hol az ördögben vagy, te ostoba lány? Ma éjszaka nem vagyok játékos kedvemben.

A nő tehát titkos légyottra jött fel a galériára. A szeretője késett, s most mindjárt megtalálja.

A léptek megtorpantak.

– Molly? – kiáltott fel meghökkenve a férfi. – Mit művelsz itt a földön? Ennél kényelmesebb helyet is találunk. Tényleg nem tudom... Hú a keservit neki!

Leona rémült, fojtott kiáltást, majd sietős léptek kopogását hallotta. A reménybeli szerető futva menekült vissza a főlépcső felé. Amikor elhaladt az egyik fali gerytyatartó alatt, Leona előtt, mint egy kép a laterna magiában, megvillant a falra vetülő árnyéka.

A fekete felöltös férfi hirtelen talpra ugrott. Leona elszörnyedt. Mit művel ez az ember? A keze után kapott, hogy visszarántsa maga mellé. De az már kint is volt a rémes kőoltár takarásából. Leona tudta, hogy üldözőbe akarja venni a menekülőt.

Órült, gondolta. Az eliszkoló gavallér azt fogja gondolni, hogy a gyilkossal áll szemben. Kiabálni kezd, amivel felcsődíti Delbridge-t, a vendégeket és a személyzetet a galériába. Már felkészült rá, hogy a személyzeti lépcsőn kell hanyatt-homlok menekülnie. Ekkor eszébe jutott egy másik megoldás. Talán jobb lenne itt várni, és alkalomadtán elvegyülni az érkezők között.

Még típródot, melyik lehetőség mellett döntsön, amikor meghallotta, hogy a fekete felöltös férfi beszélni kezd. Méghozzá megint azon a különös hangon, amellyel az imént kis időre mozdulatlaná dermesztette őt.

– *Állj!* – utasította azon a mélyen zengő, egy láthatatlan energiától rezonáló hangon. – *Ne mozduljon!*

A parancs abban a pillanatban megállította a rohanó

embert. Imbolyogva lefékezett, s attól kezdve mozdulatlanul állt.

Hipnózis, értette meg végre Leona. A fekete felöltős férfi hipnotizőr, aki ráadásul delejező energiával teszi még hatékonyabbá az utasítását.

Mostanáig nem szentelt különösebb figyelmet a hipnózis tudományának. Általában véve mutatványosok és sarlatánok szakterületének tartotta, akik állításuk szerint hisztériát és más idegbetegségeket tudtak kezelni ezzel a tudományukkal. A hipnotizálás sok szenzációhajhász spekulációnak volt a tárgya, és élénken foglalkoztatta a közvéleményt. Baljós figyelmeztetések jelentek meg a sajtóban arról, hogy a hinotizőrök milyen bűnös célok elérése érdekében vethetik be titokzatos képességüket.

A fenti képességet gyakorló ember szándékától függetlenül a művelet végrehajtásához állítólag csöndes, zavartalan környezetre és nyugodt, önként beleegyező személyre volt szükség. Leona még nem hallott olyan hipnotizőrőről, aki egy-két szóval mozdulatlaná tudott volna dermeszteni egy menekülő embert.

– *Tökéletesen nyugalmas, csendes helyen van* – folytatta a hipnotizőr. – *Aludni is fog mindaddig, amíg az óra hármat nem üt. Mihelyt fölébred, emlékezni fog arra, hogy látta a meggyilkolt Mollyt, de arra nem emlékszik, hogy látott engem vagy a velem lévő nőt. Semmi közünk Molly meggyilkolásához. Nem vagyunk fontos személyek. Megértette?*

– Igen.

Leona egy közeli asztalon lévő órára pillantott. A falikar halvány fényénél látta, hogy fél hármat mutat. A hipnotizőr fél órát szánt a menekülésre.

A férfi elfordult a szoborként álló embertől, és a lányra nézett.

– *Jöjjön!* – mondta. – *Ideje, hogy elhagyjuk ezt a helyet. El kell tűnnünk, mielőtt még valakinek eszébe jut feljönni ide.*

Leona egyik kezével automatikusan megtámaszkodott a kőoltár lapján, hogy fel tudjon állni. Abban a pillanatban, hogy hozzáért a kőhöz, megint valami kellemetlen, szinte áramütéshez hasonló érzés hasított belé. Mintha egy régi koporsót érintett volna meg, amelynek lakója nem talált nyugalmat a halálban.

Lekapta kezét az oltárról, felállt, és kisietett az ereklye mögül. Rámeredt a galéria közepén szoborszerű mozdulatlanságban álló alakra.

– Erre – mondta a hipnotizőr, és gyors léptekkel elindult a személyzeti lépcsőre nyíló ajtó felé.

Leona elszakította tekintetét a transzba esett emberről, és követte a fekete felöltös férfit egy különös szoborokkal és rejtélyes tárgyakat tartalmazó üvegtárlókkal szegélyezett oldalfolyosón. Carolyn barátnője figyelmeztette, hogy furcsa hírek keringenek Lord Delbridge gyűjteményéről. Még az őlordságához hasonlóan megszállott és hóbortos műgyűjtők is roppant furcsának találták az ő magánmúzeumában található műtárgyakat. Amint megérkezett a galériára, Leona megértette a szóbeszéd okát.

Nem mintha a tárgyak díszítése vagy alakja olyan különleges lett volna. A félhomályban is láthatta, hogy a legtöbbjük nagyon is hétköznapi. A galéria zsúfolásig tele volt régi vázákkal, urnákkal, ékszerekkel, fegyverekkel és szobrokkal – csupa olyasmivel, amikre bizony számíthat az ember minden nagyobb régiséggyűjteményben. Az ártalmas energiaörvénylés gyenge, de nyugtalanító kigőzölgése volt az, ami felborzolta a tarkóján a finom hajpíhéket. És ezt a miazmát a relikviák bocsátották ki.

– Kegyed is érzi, ugye? – kérdezte a hipnotizőr.

A halk kérdés hallatán meghökkent. Kíváncsiságot hallott ki a férfi hangjából. Nem, inkább izgatottságot. Tudta, mire utal a társa. Különleges képessége ismeretében

egyáltalán nem volt meglepő, hogy az övéhez hasonló érzékenységgel rendelkezik.

– Igen, érzem – felelte. – Fölöttébb kellemetlen.

– Említették nekem, hogy ha kellő számú paranormális relikviát zsúfolnak be egy szobába, a hatás még a miénkhez hasonló érzékenységgel nem rendelkezők számára is érezhető lesz.

– Ezek itt mind paranormális tárgyak? – kérdezte a lány meglepetten.

– Talán pontosabb lenne úgy fogalmazni, hogy valamennyit régi kapcsolat fűzi a természetfölötti világhoz. Az idők során magukba szívtak valamennyit abból az energiából, amely akkor keletkezett, amikor okkult képességű emberek használták őket.

– Hol talált rá Delbridge ezekre a különös tárgyakra?

– A teljes gyűjteményről nem tudok nyilatkozni, de azt tudom, hogy jórésük lopott holmi. Maradjon közel hozzám!

Erre fölösleges volt utasítania. Leona most már éppúgy szabadulni akart erről a helyről, mint a férfi. Majd máskor visszajön, hogy megkeresse a kristályt.

A hipnotizőr olyan gyorsan mozgott, hogy csak futva tudott lépést tartani vele, pedig férfiruhában volt. Nehéz anyagból varrott, az alsószoknya fölött még több rétegű, hosszú szoknyában lehetetlen lett volna ilyen fűgén haladni.

Bizsergést érzett. Újabb energiaforrást a közelben. Az egyik tárgy volt az, de az energiaáramok határozottan különbözőek voltak. Azonnal rájuk ismert. Kristályenergia volt.

– Várjon – súgta, és lassított. – Meg kell tennem valamit.

– Nincs rá idő. – A hipnotizőr megállt, és szembe fordult vele. Fekete köpenye felcsapódott a csizmája körül. – Fél óránk van, vagy annyi sem, ha valaki feljön a lépcsőn.

Leona megpróbálta kiszabadítani a kezét.

– Akkor menjen el nélkülem. Nem felelős a biztonságomért.

– Elment a józan esze? El kell tűnnünk innen!

– Azért jöttem, hogy megkeressek egy ereklyét. Itt van a közelben. Nem megyek el nélküle.

– Kegyed hivatásos tolvaj?

Nem tűnt meglepettnek. Minden bizonnyal azért, mert ő maga is tolvajlással foglalkozott. Ez volt az egyetlen logikus magyarázat arra, hogy miért tartózkodott a galériában.

– Delbridge-nek van egy bizonyos ereklyéje, amely az enyém – magyarázta. – Évekkel ezelőtt ellopták a családomtól. Már feladtam a reményt, hogy ma éjjel megtalálom, de most, tudva, itt van kéznyújtásnyira, nem mehetnek el anélkül, hogy meg ne keresném.

A hipnotizőr mozdulatlanra merevedett.

– Honnan tudja, hogy az ereklye, amelyet keres, itt van a közelben?

A lány habozott; nem tudta, mennyit árulhat el ennek az embernek.

– Nem tudom megmagyarázni, de egészen biztos vagyok benne.

– Hol van?

A lány tett egy félfordulatot, keresve a gyengén lüktető energia forrását. Nem messze tőlük egy terjedelmes, kifinomult ízlésű faragványokkal díszített szekrény állt.

– Ott – mondta.

Újból megpróbálta kirántani csuklóját a marok szorításából. A férfi ezúttal elengedte. A lány a szekrényhez sietett, és egészen közletről szemügyre vette. A szekrény két ajtaja be volt zárva.

– Számítottam rá – sóhajtotta.

Benyúlt a zsebébe, kivette az álkulcsot, melyet Adam Harrow-tól kapott, és munkához látott.

A dolog nem ment olyan könnyen, mint amikor Adam mellett gyakorolt. A zár sehogy sem akart engedni.

A hipnotizőr egy percig csendben figyelte.

A lány homloka gyöngyözni kezdett. Kicsit más szögben dugta be az álkulcsot, és újra megpróbálta elfordítani.

– Valami azt súgja nekem, hogy nincs valami nagy gyakorlata ezen a téren – szólalt meg közömbösen a férfi.

Leereszkedő magatartása felbőszítette Leonát.

– Ellenkezőleg, nagyon is sokat gyakoroltam – sziszegte összeszorított foggal.

– De bizonyára nem sötétben. Álljon félre! Lássuk, mire megyek én.

Leona ellenkezni akart, de aztán győzött a jobbik esze. Igazság szerint mindössze két napig gyakorolt az álkulccsal, és ezek is csak sietős próbálkozások voltak. Akkor úgy érezte, kifejezetten tehetsége van hozzá, Adam azonban intette, hogy egészen más lesz, ha feszült idegállapotban kell álkulcs segítségével kinyitnia egy zárat.

Az asztalon álló óra ketyegése zajosnak tűnt a galéria néma csendjében. Gyorsan szálltak a percek. Leona a rejtélyes alakra nézett, aki mozdulatlanra dermedve várta, hogy magához térhessen révületéből.

Vonakodva lépett hátra, és szótlanul nyújtotta az álkulcsot.

– Magammal hoztam az enyémet – közölte a hipnotizőr.

Felöltője zsebéből vékonyka kis fémpálcát varázsolt elő, beledugta a zárba, és megfordította. Leona halk kattanást hallott.

– Megvan – suttogta a férfi.

A lány fülének úgy hangzott a szekrényajtó sarokvasainak csikorgása, mintha vonat robogott volna el mellettük. Idegesen pillantott hátra a főlépcső felé, de a galériának abban a végében nem mozdultak el az árnyékok, és léptek sem visszhangoztak a márványpadlón.

A hipnotizőr belenézett a szekrény mélyébe.

– Úgy látszik, mindketten ugyanazzal a megbízással jöttünk ide ma éjjel.

Leona testén újabb, ezúttal másfajta borzongás futott át.

– Ön azért jött ide, hogy ellopja a kristályomat?

– Javaslom, hogy a kő jogos tulajdonosának témáját tegyük át egy másik alkalomra.

A hirtelen feltámadó harag legyőzte a lány félelmét.

– A kristály az enyém!

Előrelépett, hogy kivegye a szekrényből, de a férfi elállta az útját. És ő nyúlt be elsőnek a szekrénybe.

Nehéz volt pontosan kivenni a mozdulatait a sötétben, de Leona abban a pillanatban tudta, hogy a szerencsétlenség bekövetkezett. Hallotta, hogy társa váratlanul és gyorsan kiengedi a tüdejébe rekedt levegőt, majd halkán, fojtottan köhögni kezd. Ezzel egy időben valami ismeretlen vegyszer szaga csapta meg az orrát.

– *Lépjén hátra!* – utasította a férfi.

Olyan ellentmondást nem tűrően mondta ezt, hogy a lány gondolkodás nélkül engedelmeskedett.

– Mi az? – kérdezte, pár lépést hátrálva. – Mi a baj?

A hipnotizőr elfordult a szekrénytől. Leona megdöbbenve látta, hogy kissé imbolyog, mintha neheze esne megtartani az egyensúlyát. Egyik kezében fekete bársonyacskót tartott.

– Delbridge minden valószínűség szerint el lesz foglalta a rendőrökkel, miután felfedezik a nő holttestét – mondta nyugodtan. – Kis szerencsével időbe fog telni, mire keresni kezdi, hová lett a kő. Lesz ideje, hogy elmeneküljön.

Hangja tompán, gyászosan kongott.

– Én önnek is – mondta gyorsan a lány.

– Nem – felelte a férfi.

Szörnyű félelem vett erőt Leonán.

– Miről beszél? Mi a baj?

– Letelt az idő – felelte, és újból megragadta a lány csuklóját, majd húzni kezdte a személyzeti lépcső felé. – Egy másodpercet sem vesztegethetünk tovább.

Leona egy perce még dühös volt rá, de most páni félelem lett úrrá rajta. A szíve valósággal zakatolt.

– Mi történt? – faggatózott tovább. – Rosszul van?

– Még nem, de hamarosan.

– Az isten szerelmére, mondja meg, mi történt, amikor kivette a kristályt a szekrényből!

A férfi kinyitotta a csigalépcsőhöz vezető ajtót.

– Működésbe hoztam egy csapdát – felelte.

– Miféle csapdát? – A lány társa kezét fürkészte. – Megvágta magát? Vérzik?

– A kristály egy üvegdobozban volt. Amikor kinyitottam a dobozt, beszívtam a benne lévő kártékony kigőzöl-gést. Az a gyanúm, hogy mérgező.

– Úristen! Biztos benne?

– Nincs kétségem felőle. – Világosságot gyújtott, majd lökött egyet Leonán, hogy meginduljon az öreg kőlép-csőkön. – Máris érzem a hatását.

A lány visszanezett rá. A lobogó láng fényénél most először látta tisztán a férfit. Koromfekete, ódivatúan hosszú haj, magas homlokából hátrafésülve és a füle mögé simítva. Arcvonásait mintha egy olyan szobrász véste volna ki könnyörtelen szigorral, aki az ábrázolás művészetét többre tartja a szép arcnál. A hipnotizőr arca jól illett delejes hangjához: megragadó, titokzatos és veszedelmesen lenyűgöző arc volt. Ha egy nő túl sokáig merült el e kifürkészhetetlen zöld szempár nézésébe, féltő volt, hogy igézete alól soha többé nem szabadulhat.

– Orvoshoz kell mennünk – javasolta.

– Ha ez a kigőzölgés az, amire gondolok, nincs orvos, aki ismerné az ellenszerét. Nincs rá gyógymód.

– Meg kell próbálnunk!

– Jól figyeljen rám – mondta a férfi. – Az élete múlik

azon, hogy kövesse az utasításaimat. Rövid időn, legfőleg
jebb negyed órán belül, dühöngő őrültté fogok változni.

– De...

– Komoly veszélyt fogok jelenteni kegyedre, és bárki-
re, aki szerencsétlenségére felbukkanna a közelemben.
Érti, amit mondok?

– Igen, értem. – Leona nyelt egyet, és lesietett pár lép-
csőfokot.

Már majdnem leértek a lépcső aljára. A lány látta a kert-
re nyíló ajtó alatti résben a holdfény festette csíkot.

– Hogy akarja elhagyni a házat? – érdeklődött a hip-
notizőr.

– A társam egy kocsiban vár – felelte.

– Mihelyt kijutottunk a kertből, olyan messzire kell
mennie tőlem és ettől az átkozott háztól, amilyen mesz-
szire csak tud. Tessék, fogja a kristályt.

Leona félig hátrafordulva megtorpant a kopott kőlép-
csőn. A férfi feléje nyújtotta a bársonyzacskót. A lány
meglepetten elvette tőle. Érezte az energia gyenge bi-
zsergését. Ez a gesztus társa szavainál is világosabban ér-
tésére adta, csakugyan nem hiszi, hogy túl fogja élni az
éjszakát.

– Köszönöm – mondta tétován. – Nem számítottam
rá, hogy...

– Nincs más választásom, mint hogy átadjam kegyed-
nek. Már nem áll módomban felelni érte.

– Teljesen biztos abban, hogy a méregnek nincs ellen-
szere?

– Nem ismerünk ilyet. És most nagyon figyeljen! Meg-
értem, hogy úgy érzi, jogot formálhat erre az átkozott
kristályra, de ha van egy csöpp józan esze, ha egy kicsit
is törődik a személyes biztonságával, akkor visszaadja az
igazi tulajdonosának. Megadom a nevét és a címét.

– Méltányolom az aggodalmát, de biztosíthatom, Del-
bridge nem akadhat a nyomomra. Ma éjjel ön forog ve-

szélyben, uram. Emlegetett valamiféle hallucinációkat. Kérem, mondja el pontosan, hogy mi történik önnel.

A férfi ingujja belső felét türelmetlenül végighúzta a szemén, majd megrázta a fejét, mintha így akarná kitisztítani a gondolatait.

– Kezdek olyasmiket látni, amik nincsenek ott. E pillanatban még tudom, hogy a képzeletem vetíti elém, de hamarosan valóságnak fogom hinni e képeket. Attól kezdve jelentek fenyegetést kegyedre.

– Mitől ilyen biztos ebben?

– Azt hiszem, ezt a szert kétszer használták az elmúlt két hónapban. Mindkét áldozat idősebb műgyűjtő volt. Egyik sem volt hajlamos heves dühkitörésekre, ám a szer hatása alatt megtámadtak másokat. Egyikük leszúrta hűséges szolgáját, aki meg is halt. Másikuk megpróbálta felgyújtani az unokaöccsét. Érti már, milyen veszélyben forog, Madame?

– Meséljen még azokról a hallucinációkról, amelyeket állítása szerint most kezd tapasztalni!

A férfi eloltotta a pislákoló lángot, és kinyitotta a lépcső aljában lévő ajtót. Hűvös, párás levegő áradt be rajta. A kertet továbbra is holdfény világította be, de már érezni lehetett, hogy hamarosan esni fog.

– Ha igazak a jelentések, lidércnyomásaim lesznek – közölte aztán tárgyilagos hangon. – Majd valószínűleg nemsokára meghalok. Mindkét másik áldozat elhunyt.

– Hogyan haltak meg?

A férfi kilépett a kertbe, és magával húzta a lányt is.

– Egyikük kivetette magát az ablakon. A másik szívrohant kapott. De elég a csevegésből! Biztonságban el kell vinnem kegyedet erről a helyről.

Az a hűvös szenvtelenség, amellyel beszélt, majdnem olyan aggasztó volt, mint az, amit a szavai előrevetítettek. Elfogadta a sorsát, ugyanakkor tervet készített az ő megmentésére, döbrent rá Leona. Meglepetéssel vegyes

csodálat fogta el a férfi iránt, aki még a nevét sem tudja, mégis minden erejével azon van, hogy segítsen neki megszökni innen. Őerte még soha senki nem hajtott végre ilyen hőstettet.

– Velem kell jönnie, uram – jelentette ki. – Tudok valamit a lidércnyomásokról.

A hipnotizőrt annyira sem érdekelte a felcsillanó remény, hogy még csak nem is válaszolt.

– Beszéljen halkabban, és maradjon mellettem! – parancsolta.

2.

Halott ember vagyok – gondolta Thaddeus Ware. Furcsa, milyen csekély hatással volt rá ez a felismerés. Talán már a drog hatása alatt állt. Úgy gondolta, féken tudja tartani a rémképeket, de persze nem lehetett biztos benne. Már maga az a meggyőződés is illúzió lehetett, van annyi ereje, hogy még pár percig ellenálljon a méregnek.

Miközben váltig reménykedett, hogy sikerül legyűrtie a bizarr képeket, addig is a nőre összpontosította a figyelmét, és arra, hogy őt valamiképpen biztonságban tudja. Most egyedül ez a cél lebegett előtte. Úgy vette észre, hogy ha erősen koncentrál a társa megmentésére, akkor a tudata peremén gyülekező félelmetesen bizarr képek valamelyest elhalványulnak. Nemhiába tanulta éveken át, hogyan tartsa kézben hipnotikus tehetségét. Nem volt szűkében a nyers akaraterőnek. Érezte, eddig is egyedül csak ez a képessége akadályozta meg, hogy magába nyelje a szörnyű álmok világa.

Elindult a kerten át azon a sétányon, amelyen korábban bejutott a házba. Ez egyszer a hölgy engedelmesen jött mellette.

Hosszan elnyúló, magasra nőtt sövény szegélyezte

útjukat. Thaddeus kinyúlt, és megfogta a nőt, hogy a kapu felé irányítsa. Ám amikor ujjai összezárultak a karján, eddig egy célra összeszedett figyelme szétesővé vált, mint amikor egy szép porcelánváza leesik, és cserepei szanaszét szóródnak a márványpadlón. Egyik pillanatról a másikra eufória kerítette hatalmába. Még erősebben markolta társnője karját, és nem győzött betelni az egész valóját elborító gyönyörrel.

Halk, meglepett kiáltást hallott, de nem törődött vele. Hirtelen megérezte ujjai alatt a nő karjának elragadó, gyengéd kerekdedségét. És mámorító illata minden értelmes gondolatot kisöpört a fejéből.

Vigyorgó démonok és szörnyek másztak elő a sövény alól. Tépőfogaikon megcsillant a hold fénye. Most ide hozhatod őt. Semmi nem állíthat meg. Tiéd a nő.

Tudnia kell, milyen csábítóan áll rajta a férfiruha, gondolta. Mulattatta és gyönyört keltett benne az a tudat, miszerint szándékosan öltözött így, hogy kísértésbe hozza őt.

– Szedje össze magát, uram! – unszolta Leona. – Már nem vagyunk messze a hintótól. Pár perc, és mindketten biztonságban leszünk.

Biztonságban. A szó valami megfoghatatlan emléket idézett fel benne. Összpontosított, és megpróbált visszaemlékezni valami nagyon fontos dologra, valamire, amit meg kell tennie, mielőtt érvényesítené a jogát a nő felett. Rémllett valami, mintha egy láthatatlan szél fújna elébe a feledésbe merült tények egy töredékét. Megragadta és erősen fogta a valóság apró morzsáját. Meg kell mentenie a nőt. Igen, ez az. A társát veszély fenyegeti.

A démonok és szörnyek hullámozni kezdtek, s egy pillanatra áttetszővé váltak.

Hallucinálsz. Vigyázz! Figyelj, különben a nőt megölik! A felismerés úgy érte, mintha nyakon öntötték volna egy vödör jeges vízzel. Visszalépett a meredély széléről.

– Vigyázzon, különben megbotlik benne! – mondta.
– Egy démonban? – tudakolta óvatosan a lány.
– Nem, a férfiban a sövény alatt.
– Mi az ördög? – A lány meghökkenve pillantott le, és hallhatóan elakadt a lélegzete, amikor meglátta a sűrű levélzet alól kilógó csizmás lábat. – Talán egy...? – Nem fejezte be a mondatot.

– Én ejtettem transzba a másik őrrrel együtt, útban befelé a házba – magyarázta Thaddeus, miközben a kapu felé noszogatta Leonát. – Hajnalig nem ébrednek fel.

– Ó! – Kis szünet következett. – Én, huhh, nem is tudtam, hogy Delbridge őrköt alkalmazott.

– Nem árt számolnia ezzel a körülménnyel, ha legközelebb egy kis betörésre vállalkozik.

– Én a ma estére felfogadott szolgák egyikeként jutottam be a házba, de úgy terveztem, hogy a kerten át fogok megszökni. Ha ön nem intézi el őket, egyenesen belefutottam volna az őrköbe. Milyen szerencsés véletlen, hogy ma este összetalálkoztunk!

– Nem kétséges, hogy az én szerencsém túlcserél ezen az estén.

A férfi nem is próbálta leplezni a szavaiban rejlő gúnyt. A lány pozitív hozzáállása majdnem olyan őrzítő volt, mint azok az átkozott hallucinációk.

– Ön nagyon feszültnek tűnik – suttogta a mellette szaporán lépkedő Leona. – Netalán hevesebbé váltak a hallucinációi?

A férfinak nagy kedve lett volna rákiabálni, és addig rázni a lányt, amíg fel nem fogja a helyzet rettenetes voltát. Egyáltalán nem voltak hallucinációi, mivel azok sötét sarkokban lapulva várták a pillanatot, amikor újra lan-
kadni kezd az akaratereje, mint az imént. Mihelyt elveszíti az önuralmát, a lidércnyomás ismét maga alá gyűri a józan esztét. De mielőtt ez bekövetkezne, minden vágya az volt, hogy megcsókolhassa a lányt.

Sajnos azonban ilyesmire egyáltalán nem volt ideje. Halál fia volt. Már csak annyit tehetett, hogy megpróbálja megmenteni. Még néhány perc. Mindössze ennyi kellett, hogy kikísérje a kocsijához, és lássa, amint az elhajt vele. Csupán néhány perc még. Csak addig bírja ki! Az ő kedvéért ki kell bírnia.

Kinyitotta a súlyos kaput. A nő gyorsan kisurrant rajta. Ő utána.

A Delbridge-kastély Londontól pár mérföldnyire volt. A kert magas falain túl sűrű facsoport húzódott. Áthatolhatatlannak tűnt, de amikor a férfi jobban megnézte, látta, hogy a fák közötti sötét zugokból szörnyek leselkednek.

– A kocsni nincs messze innen – mondta a lány.

A férfi kivette a pisztolyt a kabátzsebéből.

– Tegye ezt el.

– Miért kellene nekem az ön pisztolya?

– Mert a hallucinációim egyre erősödnek. Pár perccel ezelőtt kegyedre akartam vetni magam. Nem tudom, mit teszek legközelebb.

– Képtelenség. – Leona hangján őszinte megrökönyödés érződött. – Nem hiszem el, hogy ön képes lenne erőszakot elkövetni rajtam.

– Akkor kegyed félig sem olyan intelligens, mint gondoltam.

A lány megköszörülte a torkát.

– Mindazonáltal, a körülményekre való tekintettel, megértem az aggodalmait.

Ovatosan átvette a pisztolyt, és csak tartotta a kezében, meglehetősen ügyetlenül. Azután megfordult, és vezetni kezdte a férfit egy mély keréknyomokkal felszabdalt, keskeny úton, melyet valamelyest megvilágított a hold fénye.

– Felteszem, hogy nem tudja, hogyan kell használni a fegyvert, melyet az imént adtam oda – jegyezte meg ekkor a társa.

– Nem. De a barátom ért a fegyverekhez.

Szóval barátja van. *Barátja*, és nem barátnője. A hír úgy érte, mint egy ökölcsapás. Harag és megmagyarázhatatlan féltékenység kezdte mardosni balülről.

Nem, már megint a hallucinációk csapdájában vergődött. Mindenesetre hajnalra úgysis halott lesz. Nincs mit keresnie a nőnél.

– Ki a barátja? – kérdezte.

– Mindjárt találkozni fog vele. Itt vár rám a fák között.

– Miféle barát az, aki hagyja, hogy kegyed ilyen kockázatot vállaljon, mint amelyet ma éjjel?

– Adam és én arra a következtetésre jutottunk, hogy könnyebb lesz egy embernek bejutnia a kastélyba, mint kettőnek – magyarázta a lány. – Egyébként valakinek a hintót és a lovakat is szemmel kellett tartania.

– A barátjának kellett volna bemennie a kastélyba, és önt itthagyni a hintóban.

– A barátom sokféle tehetséggel bír, de a kristály érzékelésének képessége hiányzik belőle. Csak nekem lehetett reményem arra, hogy megtalálom.

– Az a nyavalyás kristály nem ér annyit, amennyit kegyed ma éjszaka kockáztatott miatta.

– Kérem, uram, az időpont nem alkalmas arra, hogy meg akarjon leckéztetni.

Igaza volt. A rémítő pofák újból gyülekezni kezdtek körülötte. A szeme sarkából settenkedő vámpírokat látott. Démonok lopakodtak az ösvény mentén. Vörösen parázsló szemű óriáskígyó siklott át egy közeli fa lecsüngő ágain.

Elhallgatott, és ismét arra összpontosított, hogy el kell kísérnie a nőt a hintóhoz, hogy Adam, a jó barát, elvihesse őt e lidércnyomásos helyről.

A keréknyomtól göröngyös ösvény elkanyarodott. Egy kicsi, zárt, igen gyorsnak tűnő hintó körvonalai bontakoztak ki rajta. Nem ült senki a bakon. A két ló nyugodtan állt, és szundikált.

A lány megtorpant, és kissé idegesen körülnézett.

– Adam? – szólt halkán. – Hol vagy?

– Itt vagyok, Leona.

Thaddeust izgalom és valami ismeretlen ámulat fogta el. Végre megtudta a nő nevét: Leona. A régiek hittek abban, hogy a névnek ereje van. Igazuk volt. A Leona név erőt öntött belé.

Hallucinálsz. Vigyázz! Őrizd meg az önuralmadat!

Sudár termetű alak lépett ki a fák közül. A kocsisok nagy, nehéz, körgalléros köpenye volt rajta, sapkáját mélyen a szemébe húzta. A holdfény megcsillant a kezében lévő pisztolyon.

– Ki ez?

A hang művelt fiatal gentlemanre utalt; nyoma sem volt benne a kocsisok durva kiejtésének.

– Egy barátom – felelte a lány. – Halálos veszélyben van, ahogy mi is. Nincs idő magyarázatokra. A kő nálam van. Azonnal el kell tűnnünk innen.

– Nem értem. Miként lehet, hogy ismerőssel találkoztal a Delbridge-kastélyban? Talán vendég volt? – Ez utóbbi kérdésből gyaos rosszallást lehetett kiérezni.

– Kérlek, Adam, ne most! – Leona előresietett, és kinyitotta a hintó ajtaját. – Később majd mindent elmagyarázok.

Adam, akit láthatóan nem győzött meg, nyilván belátta, hogy a pillanat nem alkalmas a helyzet megvitatására.

– Jól van – mondta, és a pisztolyt zsebre vágva könnyedén felhágott a bakra.

Leona fellépett a kivilágítatlan kocsiba. Thaddeus nézte, amint eltűnik a hintó sötét belsejében. Rémlátásai növekvő homályából hirtelen feleszmélve arra gondolt, hogy soha többé nem látja viszont ezt a különleges nőt, és sohasem fogja megtudni a titkait. Most mindjárt eltűnik, és még csak meg sem ölelte.

Közelebb lépett, hogy kinyissa az ajtót.

– Hová megy? – kérdezte, csak hogy még egyszer hallhassa a hangját.

– Vissza Londonba, természetesen. Az isten szerelmére, miért álldogál ott? Szálljon fel!

– Mondtam már, nem tarthatok önnel. A rémképek megint közelebb nyomultak.

– Én pedig mondtam önnek, hogy tudok valamit a lidércnyomásokról.

– Mindannyiunkat veszélynek tesz ki – nézett le rá Adam, és halk, ingerült hangon hozzátette: – Szálljon be, uram!

– Menjenek el nélkülem – szólt nyugodtan Thaddeus. – Nekem még valamit el kell intéznem, mielőtt a látomások úrrá lesznek rajtam.

– És mi lenne az? – kérdezte Adam.

– Meg kell ölnöm Delbridge-t.

– Huh. – Adam határozott hangja hirtelen elgondolkodóvá vált. – Jó ötlet.

– Nem! – Leona arca felbukkant az ajtónyílásban. – Nem kockáztathatja meg, hogy visszatér a házba. Ebben az állapotában semmiképpen.

– Ha nem ölöm meg Delbridge-t, keresni fogja a kristályt – magyarázta Thaddeus.

– Mondtam, hogy engem sohasem fog megtalálni – bizonygatta a lány.

– A barátodnak igaza van – szólt ismét Adam. – Én azt mondom, fogadjuk meg a javaslatát, és hagyjuk itt őt. Mit árthat az, ha lehetővé tesszük számára, hogy megpróbálja megölni Delbridge-t? Ha sikerrel jár, akkor egy gondal kevesebb, amivel a jövőben foglalkoznunk kell.

– Te ezt nem érted – erősködött Leona. – Ez az ember szörnyű méreg hatása alatt áll, amely hallucinációkat okoz nála. Nem tudja, mit beszél.

– Eggyel több ok, hogy itthagyjuk – közölte Adam. –

Még csak az hiányzik, hogy egy őrülttel kelljen ma éjszaka együtt utaznunk!

Thaddeus merőn nézte a lányt, hogy jól emlékezetébe véshesse a holdfényben fürdő arcot.

– Igaza van – mondta. – Nélkülem kell elmenniük.

– Szó sem lehet róla! – Leona lenyúlt, és megragadta Thaddeus kabátujját. – Bízzon bennem, uram, szavamat adom, van rá esély, hogy tudok önnek segíteni. Ön nélkül nem megyünk el innen.

– A keserves mindenségit! – morogta Adam, aztán kisé rezignáltan így folytatta: – Akár föl is szállhat a hintóba, uram. Nehéz meggyőzni Leonát, ha úgy véli, neki van igaza.

Nem a lány makacssága bizonytalanította el Thaddeust, hanem az a meggyőződése, hogy képes lesz őt megmenteni.

– Koncentráljon a helyzet pozitív oldalára – biztatta Leona. – Azzal semmire se jut, ha mindig a negatívumokon lovagol.

– És nagy híve az optimizmusnak meg a pozitív gondolkodásnak – dörmögte Adam. – Mondhatom, mérhetetlenül idegesítő vonás.

Thaddeus vágyakozva nézte a hintó nyitott ajtaját. Ha Leona megmentené, akkor ő meg tudná védeni Delbridge-től, és ezzel bizonyára hatni tudna rá.

Ésszerű érvelés volt, el is döntötte a kérdést. Felugrott a kocsiba, és ledobta magát a lánnyal szemközti ülésre.

A hintó azon nyomban megindult. A lovak gyors ügetésbe kezdtek. Thaddeus valahol az agya egy még világos gondolkodásra képes zugában tudomásul vette, hogy Adam nem gyújtotta meg a külső lámpákat. Beérte a kanyargós ösvényt megvilágító hold fényével. Őrületség volt, de egybevágott mindazzal, ami ezen az éjszakán történt.

A hintó belsejében éppen csak ki tudta venni a vele szemben ülő Leona alakjának körvonalait. De nagyon is

érezte a jelenlétét. Mintha még a levegő is vibrált volna női valójától.

– Mi a neve, uram?

– Thaddeus Ware.

Milyen különös, hogy noha nemrégén élt át ezzel a nővel egy felzaklató kalandot, tulajdonképpen azt sem tudja, hogy néz ki. Mindeddig csak a gyéren megvilágított múzeumi galériában és a holdsütötte kertben látta őt. Ha holnap úgy adódna, hogy valamelyik londoni utcán találkozik vele, talán föl sem ismerné.

Hacsak meg nem szólal. Ez a halk, bársonyos, érzéki hang örök időkre beégette magát az emlékezetébe. Az illatáról is felismerné, és talán egyes formáiról is. Élénken emlékezett például az idomaira, amikor hozzá volt préselődve. És volt még valami – a női kisugárzás ellenállhatatlan csáberejének halk susogása.

Ó, igen, bárhol felismerné őt.

Mert ő a tiéd, suttogta az egyik démon.

Az enyém.

Gátlásai egy pillanat alatt, minden figyelmeztető előjel nélkül megszűntek. A szörnyek elszabadultak. Agya sötét, mély zugaiból előugrálva egyszeriben ott termettek a hintóban.

A hintó belseje egy démoni szempillantás alatt rémálom helyszínévé vált. Egy nagy kutyához hasonló méretű kreatúra terpeszkedett el mellette az ülésen. Persze nem kutya volt. Csillogó, gömbszerű testéből nyolc tollas láb nyúlt ki, lélektelen, soklapú szemében sötét tükrozódott vissza a holdfény. Tépőfogairól méreg csöpögött.

Kísérteties arc jelent meg a kocs ablakában. A szemek helyén sötét üreg tátongott. A száj néma sikolyra nyílt.

Balján valami mozgást észlelt. Oda sem kellett fordítania a fejét, úgy is tudta, hogy egy pikkelyes testű, karmos lábú lény kuporog mellette, melynek fején a csápok úgy vonaglanak, mint a giliszták, ha fáj valamijük.

A hintó ablakai már nem az éjszakai sötétségbe borult erdőre néztek. Egy másik dimenzióban játszódó pokoli jelenetekre lehetett látni belőlük. Fekete jégből kifaragott fák között kígyózó vulkáni lávapatakokra. Fagyott ágakon gubbasztó különös, kígyófejű madarakra.

Annyira még sikerült megőriznie az ép eszét, hogy be-
lássa, bolond, ha azt képze-
li, egyedül az akaraterejével
képes féken tartani a lidérces képeket. Delbridge mérge
már legalább negyed órája kering a vérében, s fejt ki go-
nosz hatását. Íme, lassan végképp elhatalmasodik rajta.

Meglepő volt viszont, hogy már füttyült rá.

– Mr. Ware?

A sötétségből Leona hangja szólt hozzá; a hang, ame-
lyet bárhol felismerne.

– Túl késő – felelte, és még mulattatta is a hangból ki-
csendülő aggodalom. – Isten hozta lidérces álmaim vilá-
gában! Nem is olyan kellemetlen, ha az ember már meg-
szokta.

– Mr. Ware, figyeljen rám!

Forró, buja vágy öntötte el. Leona itt volt kéznnyújtás-
nyira, akár meg is foghatta. Soha életében nem kívánt
még nőt ennyire, és most nem volt semmi, ami megállít-
hatta volna.

– Segíthetek, hogy felvegye a harcot a hallucinációival.

– Nem akarok harcolni ellenük – szólt a férfi halkán. –
Nagyon is élvezem őket. Én ön is élvezni fogja.

Leona egy türelmetlen mozdulattal lekapta a paró-
káját, majd benyúlt a kabátjába, és elővett egy tárgyat.
Thaddeus nem látta, mi az, de néhány pillanattal később
a holdfény megcsillant a lány két keze között.

Most végre láthatta őt. Sötét haja szoros fonattá csa-
varva csücsült a feje búbján, arcvonásait csak a feltűnő
szóval lehetett jellemezni, habár nem abban az értelem-
ben, ahogy a feltűnő szépség esetében szokták alkalmaz-
ni. A férfi inkább intelligenciát, eltökéltséget és bizonyos

kifinomult érzékenységet vélt felfedezni a lány arcán. A szája puhaságával szemben folyékony borostyánként csillogó szeme nőies erélyt sugárzott. Mi lehetett volna ennél vonzóbb?

– Boszorkány – suttogta elbűvölten.

Leona összerándult, mintha megütötte volna.

– Tessék?

– Semmi – mosolyodott el a férfi. Kíváncsian pillantott le a kristályra. – Mi ez? Ezt is csak hallucinálok?

– Ez az aurórákő, Mr. Ware. Most végig fogok sétálni önnel az álmain.